TWEEDE JAARGANG
N° 21

KUIFJE

IEDEREN DONDERDAG

4,00 FRS

In Nederland : 25 cts.

Reinaut maakt zich kwaad !... (Zie bladz. 12.)

Den 21sten Mei 1947.

Beste Vrienden,

IN de « Herinneringen » van Lord Baden-Powell, de stichter van de internationale Scout beweging, heb ik volgende anekdote gelezen : « Toen ik in Canada vertoefde, reisde ik eens met een nachttrein. Ik had een reuzehonger en ik wist dat de trein slechts 'n paar minuten zou stoppen in 't volgend station. Daar aangekomen, vroeg ik onmiddellijk aan een jongen kerel, die zich op de kaai bevond, me een kop warme koffie te brengen, want er heerste een enorme drukte en er was geen buffet te bespeuren. De trein reed reeds zacht vooruit, en ik had den jongen nog niet weergezien. Maar plots zag ik hem langs de wagens naar mij komen toegelopen. Ik hoorde hem nog nauwelijks roepen : « 't Is in » orde ! Uw koffie staat in den laatsten wagen !... »

★

Toen hij zag dat de trein ging vertrekken, en dat hij met zijn kop koffie niet meer tot bij den vreemden heer zou geraken, had de jongen onmiddellijk naar een middel uitgekeken om de kop toch te bezorgen, en hij had dadelijk opgemerkt, dat de treinwagens met een doorlopenden gang onderling verbonden waren. Hij had zijn kopje in den laatsten wagen neergezet, en nog juist den tijd gehad om er den vreemdeling van te verwittigen.

Ik moet dien jongen werkelijk bewonderen om zijn koelbloedigheid en scherpzinnigheid. Hoevelen zouden immers bij 't zien van 't vertrekken van den trein 't niet dadelijk opgeven om te tas nog te bezorgen ?

Sommigen zouden 't misschien toch beproeven, met de boordevolle kop aan 't lopen te gaan om den koffie reeds na de eerste meters te verliezen...

Die jonge Canadees zal « zijn weg gemaakt hebben », want iemand die zich in de alledaagse omstandigheden zo goed weet te beredderen, zal later ook fier en zelfzeker door 't leven kunnen gaan.

Niet waar, vrienden ?

Kuifje

Uit de Kuifjeswereld

GOED nieuws vrienden ! De direktie van « KUIFJE » heeft besloten, op verzoek van ontelbare lezers en op aandringen van Kuifje zelf, de prijzen van de inschrijving in de Kuifjesclub en het Clubkenteken ieder op 10 Frs. te brengen, om ook de minder bemiddelde Kuifjesvrienden in de mogelijkheid te stellen bij de grote Kuifjesclub aan te sluiten. Alwie nog niet aangesloten is, zende ons dadelijk *20 Frs in postzegels plus naam, voornaam, geboortedatum en adres*, en dan krijgt men per omgaande, *de prachtige clubkaart en het veelkleurige kenteken* toegestuurd.

★

LACHEN IS GEZOND

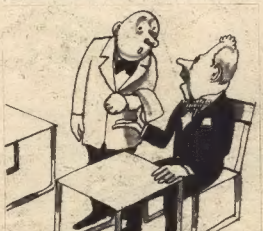

Wie zendt ons hiervoor het beste onderschrift ?

ONZE BRIEVENBUS

DICK PEETERS, Rotterdam. — Ik heb je brieven ontvangen, hoor kerel ! Zoals je nu wel zult gezien hebben, staat er in plaats van het verhaal « Planeten voeren oorlog », een nieuwe geschiedenis. Ik begrijp, dat je de avonturen van CORENTIN prachtig vindt. Wat de club betreft, zal je in het blad wel de gewenste inlichtingen gevonden hebben. De albums zijn ook in 't Nederlands verkrijgbaar.

FRANS VAN ACKER, Dendermonde. — Het boek « De Laatste der Mohikanen » werd geschreven door den Amerikaan James Fenimore Cooper, die in 1789 geboren werd, en in 1851 gestorven is. .

ROGER VAN HOOLAND, Ronse. — Hartelijk welkom in onze club ! Zohaast ik alle nodige inlichtingen : naam, voornaam, volledig adres, geboortedatum, pasfoto en inschrijvingsgeld ontvangen heb, zal ik je de prachtige lidkaart van de Kuifjesclub dadelijk opzenden. Je kunt het inschrijvingsgeld in postzegels in je briefomslag steken. Met mijn hartelijkste groeten !

DRAAG JIJ REEDS HET KENTEKEN VAN DE KUIFJE'S CLUB ?

JAC DE GROOTE, Bergen op Zoom. — Dat is een lelijk heerschap geweest, die jouw albums in Antwerpen gestolen heeft ! Ik kan best begrijpen, dat je toen een lelijk gezicht zult gezet hebben. Je moet er niet om treuren hoor !

E. HEUNINCK, St. Jozefscollege, Aalst. — Ik zal het nodige doen om je je prijsabonnement in het college te doen geworden. Laat het me dadelijk weten wanneer het in orde gekomen is !

LOEK DE GROOT, Leidschendam. — Beste Loek, je vraagt me wat over de club ? Eigenlijk zul je dat alles wel weten ! In één van de vorige nummers vindt je alle voorwaarden. Iedereen kan natuurlijk lid worden.

EDDY HARTOG, Delft. — Ja hoor, de albums zijn ook in Nederland verkrijgbaar. Je kan er ook al mijn vroegere avonturen in lezen.

RIK en BERTY VANHERLE, Meulebeke. — Je fotos goed ontvangen. Lidkaarten opgezonden. Heb je die brief zelf getypt, Rik ? Met hartelijkste groeten !

A. DE COCK, St. Niklaas. — Vindt je de eerste pagina-tekeningen niet mooi ? Binnenkort komen er een paar nieuwe vervolgverhalen in ons blad. Hartelijk !

KUIFJE

Administratie, Redaktie en Publiciteit : Lombardstraat, 55, Brussel.
Uitgever-Bestuurder : R. LEBLANC.
Drukkerij : VAN CORTENBERGH, Keizerstraat, 12 — Brussel
Alle rechten voorbehouden voor alle landen. Niet opgenomen teksten en tekeningen worden niet teruggezonden.

ABONNEMENTEN

	3 *maand*	6 *maand*	1 *jaar*
België :	47,— Fr.	90,— Fr.	175,— Fr.
Nederland :	3,— Fl.	5,75 Fl.	11,— Fl.
Belg. Kongo :	65,— Fr.	125,— Fr.	240,— Fr.
ALBUMS : « De Zwarte Rotsen », « Het Geheim van de Eenhoorn », « Het Gebroken Oor » 60 Frs.			

Alle betalingen geschieden *in België*, op P. R. nº 1909,16 van « Les Editions du Lombard » Lombardstraat, 55, BRUSSEL.
In Nederland : BARNARD, Van Oldenbarneveltstraat, 110a, Rotterdam — op P. R. nº 500.696, t. n. v. Incassobank, N. V. Bijbank, Heemraadssingel, Rotterdam.
In Kongo : Kuifje-Kongo, Postbus 149.

DE BUITENGEWONE WERELDREIS VAN CORENTIN FELDOE

(Tekst en tekeningen van PAUL CUVELIER)

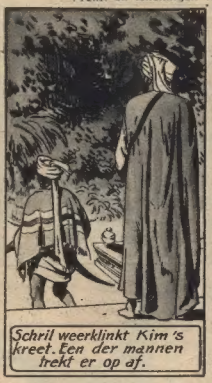

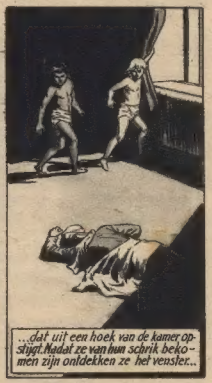

Wordt voortgezet.)

WOUDLOPERS HOEKJE

KUN JE HENGELEN?

MEER dan eens heb je al staan kijken naar de lustige hengelaars, die 's Zondags de oevers van onze vijvers, rivieren en kanalen bevolken. En wanneer je dan op kamp was, en er in de buurt een koele, visrijke vijver was, en je wist dat je zonder moeite van den eigenaar de toelating zoudt krijgen om er te gaan vissen, dan heb je wel eens vol heimwee gedacht aan de edele viskunst... waar je geen snars van begreep.

Wel, vandaag geef ik je hier enkele kneepjes, om zonder veel moeite, op tijd en stond een lekkere vis op je kamptafel op te dienen. Het is me reeds gelukt, enkel met behulp van een omgebogen speld, een dun twijgaren en wilgentak als hengelroede, heel wat kleine vis, en zelfs een karpel boven te halen; het lokaas, bestond gewoon uit een bolletje gekauwd brood.

Een beproefd middel, om snoek te vangen, is het volgende apparaat : een goed gekurkte fles, rond dewelke je een lijn windt van ± 5 m., een eind van die lijn, voorzien van de nodige loodjes en een haak, hangt onderaan te hengelen; om het voorbarig ontrollen van de koord te voorkomen, vormt men een lus met dit eind, dat men onder de vorige windringen schuift; aan den haak een levend visje.

's Morgens vóór zonsopgang, zoek je je fles op de oppervlakte; de snoek zit waarschijnlijk onderaan de lijn vast, in de modder genesteld. Nu moet je voorzichtig de lijn bijhalen, en... na een korten strijd zul je een snoek in je pan kunnen leggen.

WOUDLOPER.

DE GEHEIMZINNIGE ...

de avonturen van Jo, Jefje...

(Alle rechten voorbehouden.)

EN immer moeilijker worden de vragen van mijn vriendjes... Het is geen verwijt hoor, integendeel ! Ik ben ten zeerste gevleid door jullie vertrouwen in mijn wetenschap, en ik moet jullie om die weetgierigheid en leerzaamheid gelukwensen.

Zij die een périscoop bouwden, vragen mij reeds uitleg over de tele-periscoop, dwz. de combinatie van telescoop en periscoop, die een grotere « verrekijk » toelaat, dan de gewone periscoop.

Dit is een tamelijk ingewikkeld vraagstuk, want het eist materiaal dat veel duurder is dan dat wat wij totnogtoe gebruikten, zo zal het voor velen onopgelost blijven.

Wanneer jullie een oude dubbelkijker bezitten, weet dan dat het mogelijk is daarmee twee tele-periscopen uit te rusten; zo kunnen jullie met een vriend het materiaal delen.

Neemt de heift van een dubbelkijker en maakt hem degelijk op 't midden van een stuk karton of tegen-plakkeerwerk (contre-plaqué) vast, dat voorzien is van een ronde opening met een diameter die groot genoeg is. Dit alles wordt voor het onderste glas van de periscoop geplaatst. Maar door het demonteren van jullie dubbelkijker is de regelingsschroef, die het apparaat aan jullie oog aanpast verdwenen. Daartoe moet een middel bedacht worden, om het wrijven tussen de beide buisjes van de gebruikte heift hard genoeg te maken; het harde wrijven zal het regelen van de tele-

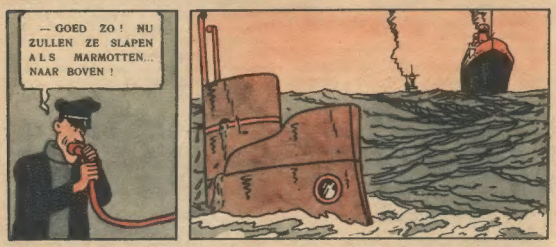

(Wordt voortgezet.)

periscoop naar jullie oog richten, zonder dat hij te gemakkelijk deregleert. (Zie fig. 1.)

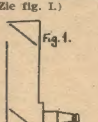

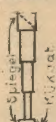

Fig. 2

Een andere oplossing ware het gebruik van een monoculaire telescoop, die vroeger bij de marine gebruikt werd. Hier ware het genoeg het oculair tegen de lens, tegen dewelke het oog rust, te verwijderen en te vervangen door een kleine doos, waarin een spiegel bevestigd is die een hoek van 90 graden vormt. Het oculair wordt dan weer bevestigd, doch nu op den kant van de doos, juist tegenover den spiegel, evenees op 90°, doch in de andere richting en aan het ander uiteinde. Zo zou het jullie mogelijk worden een geperfectionneerd toestel te bekomen. De bruikbare hoogte zal evenwel naar gelang de verplichte optische regeling, variëren. (Fig. 2.)

Het eerste systeem, vooral wanneer het gebouwd is uit een theaterkijker, laat toe de niet ver verwijderde voorwerpen verscheidene malen groter te zien.

Het laatste integendeel is zeer geschikt om ver te zien. In beide gevallen kan men natuurlijk slechts één óog daarbij gebruiken.

C. Zonnebloem

IN het derde hoofdstuk van « Op Zee », het verhaal van kapitein Mayne-Reid, dat « KUIFJE » tans publiceert, is de bokssport aan de eer.

Maar herinneren jullie zich nog : « **Het was een langdurig gevecht, dat eindigde als alle relletjes tussen een Engelsman en een Amerikaan : eindelijk viel Bigman als een geslachte os op het dek neer, en moest willens nilens zijn nederlaag erkennen.** »

Dit was misschien waar in den tijd van Mayne-Reid (die stierf in 1883), maar alles is sindsdien fel veranderd ! Vraag dit maar eens aan Woodcock, de Engelse kampioen, die zich heeft laten overtroeven door Biksi, den Amerikaansen bokser. Woodcock hoopte Biksi te overwinnen en alzo in aanmerking te komen voor een gevecht met den Amerikaansen neger Joe Louis, wereldkampioen aller gewichten. Helaas : het werd een zwaren tegenslag voor Bruce Woodcock. Vaarwel mooie luchtkastelen... Vaarwel wereldkampioenschap...

★

Weten jullie, dat Mayne-Reid een groot liefhebber was, die een zeer avontuurlijk leven leidde, gelijk alle helden van zijn romans ? Hij was de zoon van een Protestants dominee. Hij trok naar Amerika, werd er trapper en leidde verschillende expedities.

Heb ik jullie reeds gezegd, dat hij van Engelse nationaliteit was ? Het was voorzeker niet nodig dit jullie te vertellen, de hierboven aangehaalde passus, heeft jullie voorzeker de nationaliteit van den verteller reeds bekend gemaakt.

★

Het reaktie-vliegtuig « Gloster-Meteor » dat gans Brussel heeft doen beven, de gebouwen en... de inwoners, heeft de afstand tussen de hoofdsteden van Engeland en België afgelegd in minder dan 12 minuten. Dit gaat onze verbeelding te boven niet ? In den tijd dat wij met de tram (wanneer er niet te veel verkeer is) van het Zuidstation naar de Brouckhèreplaats rijden, vliegt deze « Meteor » van Londen naar Brussel !

Binnenkort, wanneer het op een morgen in België zal regenen zul je heel ernstig aan een van je vrienden vragen: « Welk 'n doorslecht weder, als we eens den namiddag in Algerië doorbrachten ? » En je vriend zal misschien antwoorden : « Algerië, altijd Algerië, ik stel voor eens naar Portugal of Sicilië te gaan, we zijn er al in drie maand niet meer geweest... »

★

Het is hier geen droom van mijmeraars, het is geen hersenschim. De vlucht van de « Bombshell » is er om ons er van te overtuigen. De reis om de wereld in minder dan 80 uren ! Wat klinkt het verouderd, de reis om de wereld in 80 dagen van Jules Verne !

Voorzeker, een reis om de wereld maken in 80 uren, is heel vermoeiend. Wanneer men vroeg wat hij ging doen, antwoordde de eerste der drie inzittenden van de « Bombshel » : « Slapen ». De tweede : « Eten en slapen ». De derde : « Eten, slapen en trouwen ». Ziedaar iemand, die er geen gras heeft laten over groeien om zijn huwelijkreis te doen.

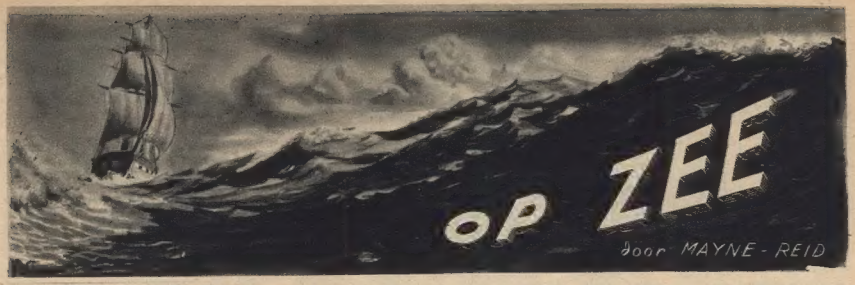

KORTE INHOUD. — De jonge Will heeft zich buiten het weten van zijn ouders als scheepsjongen geëngageerd. Hij wordt wreed behandeld door de officieren van de bark, waarop hij terecht gekomen is. Hij heeft slechts een vriend : Ben. Die stoere matroos heeft hem onder zijn hoede genomen.

BITTERE teleurstelling. Het bestaan van den zeevaarder had ik me zo edel en gelukkig voorgesteld. Ook kwam het aantal matrozen me zonderling voor; de *Pandoer* was een vijfhonderdton schip, slechts een bark.

Ik weet nu wel, dat de *Pandoer*-bark er goed voorkwam, met volledig zeiltuig; vliegende kluiver, lyzeillen; een van de fijnste zeilschepen op de zee; dat was toch nog geen verklaring voor het groot aantal matrozen; de helft van de bemanning werd niet gebruikt, zelfs niet bij wenden van den steven; twintig matrozen waren ruimschoots voldoende geweest voor alle manœuvers. Waarom dan waren we met 40 man, Sneeuwbal inbegrepen ?

Ik was bij dit feit niet lang blijven stilstaan; ten gevolge van de handelwijze der officieren en van de bemanning, ten gevolge van hun vreemde gesprekken, waarvan ik hier en daar wat opving, werd ik ongerust : kortom, de vrees kwam in mij op, dat ik in een bende van gepatenteerde schurken terecht gekomen was !

De luikgaten waren de eerste dagen gesloten gebleven en overtrokken met zeildoek. Daar de wind gunstig bleef, en het schip goed vorderde, was het nodig geweest in het ruim af te dalen; men had er mij ook niet heengestuurd, en wist dus ook niet waaruit de lading bestond. Wel had ik horen zeggen, dat ze hoofdzakelijk bestond uit brandewijn met de « Kaap » als bestemming, meer wist ik er niet van.

Wat later, als wij de tropen genaderd waren, werd het zeil weggenomen, opende men de luikgaten voor en achter, en kon eenieder naar believen het tussendek aflopen.

De nieuwsgierigheid dreef er me toe, eens een kijkje te gaan nemen : wat ik daar zag vervulde me met schrik en versterkte mijn vermoeden. De lading bestond uit brandewijn, zoals ik had horen zeggen : reuzetonnen vulden het ruim; bovendien, ijzeren staven, verscheidene goederenkisten, en een stel zakken met zout.

Nog niets om schrik van te krijgen, zult ge zeggen : dat was het ook niet wat mijn onrustheid had gaande gemaakt; er lag echter ook nog een hoop ijzer.

Ik herkende handboeien, halskettingen, dikke ketens met ringen. Wat deed de *Pandoer* met die foltertuigen ?

Mijn nieuwsgierigheid zou weldra bevredigd worden; de schrijnwerker vervaardigde een soort hekken met stevige eikenbalken; dit om den doortocht van de luikgaten af te sluiten. Nu wist ik genoeg. Er viel niet aan te twijfelen : de *Pandoer* was een slavenschip...

HOOFDSTUK IX

Ja, ik voer op een slavenschip, waren er al geen kanonnen aan boord, ik had een hele hoop dolken, vuurroeren, pistolen, zien ophalen uit hun bergplaats en uitdelen aan de bemanning, om ze schoon te maken en op te poetsen. Het leed geen twijfel : de *Pandoer* had een of andere gevaarlijke onderneming te volbrengen. Het schip was echter niet opgewassen tegen oorlogsschepen en moest bij gevolg zijn heil zoeken in de snelheid; nu, in snelheid was de *Pandoer* de meeste koninklijke schepen de baas.

Wat ik toen te zien kreeg, joeg me den daver op 't lijf...

Ik heb u reeds verklapt, dat ik de aard van het schip nu kende; de bemanning overigens verborg het niet, maar ging er groot op, als was het een roemrijke onderneming : in hun liederen roemden ze het koen slavenschip, wiens bemanning haar dapperheid ging betonen; akelige geestigheden deden de ronde over de negerlading.

Wij waren al voorbij de straat van Gibraltar, en voeren nu langs plaatsen waar geen oorlogsschip te duchten was. De kruisers, wier enige opdracht het is, de negerhandel te keer te gaan, vindt ge veel meer ten Zuiden, langsheen de kusten waar de negerladingen worden verscheept. Daarom was het, dat de bemanning op niets anders dacht, dan op plezier; van den morgen tot den avond werd er gedronken en gezongen.

Hoe kon zulk een vaartuig, zo openlijk bestemd voor de slavenhandel, ongemoeid uit een Engelse haven komen ? zult ge me vragen. Denk er aan, dat ik spreek over mijn jeugd, een lang vervlogen tijd.

Alle inspanningen die men zich getroost heeft om een einde te stellen aan dit verkopen van Afrikanen, waren boerenbedrog. Alle regeringen die deelnamen aan dit menslievend werk deden het zeer lankmoedig; ze wilden enkel maar de negrophielen geruststellen. Tegenover één slavenschip dat wordt gepraaid, gaan er twintig rustig hun gang.

Had Engeland de slavenhandel met de zeeroverij gelijkgesteld, had men de bemanning van die slavenschepen samen met haar kapitein opgeknoopt aan de ra, die hatelijke handel ware sinds jaren verdwenen. Waarom moeten slavenhandelaars blijven leven, als kapers opgehangen worden ? Ge neemt toch aan, dat het leven van een neger dezelfde waarde heeft, als dat van een blanke, niet ? Nu, dan is een slavenhandelaar dubbel schuldig : het is immers bewezen, dat een derde van de mensenlading onder de overvaart omkomt. Waarom dan meer toelaten aan een handelaar in mensen, dan aan een gewonen dief ?

Al die philosophische bespiegelingen maakte ik nog niet tijdens mijn eerste reis : daar was ik nog te jong voor. Toch vervulde het me reeds met denzelfden weerzin als mijn meeste tijdgenoten. Het was in die jaren, dat Engeland, door Wilberforce gewekt, de wereld een edel voorbeeld gaf door zijn gift van 500 millioen frank vaar de zaak van de menswaardigheid. Ere aan wie deelnam aan die edelmoedige onderschrijving. Ik had dus meermalen de kans gehad, om over die negerhandel te horen spreken, die toen door de philanthropen bij Engeland werd aangeklaagd.

Nu kunt ge er u rekenschap van geven, hoe ik me gevoelde op zo'n schip, welke schaamte mij overviel, toen ik er van bewust werd, dat ik de medewerker was van mensen waarvan ik walgde, die ik zou hel-

pen in dien wraakroependen handel.

Nog meer zou ik er onder geleden hebben, moest ik het ineens ontdekt hebben; mijn vermoedens waren echter stilaan tot een zekerheid geworden; eerst had ik gedacht bij zeeschuimers te zijn beland, de bemanning van de *Pandoer* moest voor die soort zeker niet onderdoen. Het stelde mij enigszins gerust, niet bij zeeschuimers te zijn terecht gekomen; mijn« kameraden » schenen er niet minder hatelijk om; maar ik meende gemakkelijker te kunnen ontvluchten, wat ik bij de eerste beste gelegenheid wilde doen.

Al mijn vrije ogenblikken besteedde ik aan het opzoeken van ontsnappingsmogelijkheden. Helaas de vooruitzichten waren niet rooskleurig : maanden konden er over heen gaan, eer ik de minste kans kreeg tot vluchten; maanden... zo geen jaren... Voor mijn leertijdbrevet was ik niet meer bekommerd : wettelijk kon ik er niet toe verplicht worden een dienst te blijven waarnemen, afgekeurd door de wet; hoe echter ontkomen aan de controle van die duivels, die over mijn lot beschikten.

Wij hielden koers op Guinea : er bestond geen kans dat ik daar de nodige bijstand zou vinden tegen den kapitein. Wie kon ik ginder aantreffen ? I n l a n d s e hoofden en vuige slavenhandelaars...

Weglopen in het woud? Om er om te komen van honger of verscheurd te worden door de wilde dieren ? De mogelijkheid bestond ook, dat ik in de handen viel van wilden, die me ofwel zouden om het leven brengen, of in gevangenschap houden. Slaaf van een neger... wat een vooruitzicht !

Dan voer ik in gedachte o v e r d e n Atlantischen Oceaan, en berekende de kansen op ontsnapping. Vanuit Guinea zou de *Pandoer* zeker naar Brazilië trekken, of naar de Antillen. Haar lading zou echter in 't geheim worden ontscheept, 's nachts, op een verlaten strand; daar zouden ze in zeven haasten de negers aan wal zetten, om aan de kruisers te ontkomen; 's anderendaags weer vertrekken, wellicht voor een soortgelijke expeditie. Waarschijnlijk zou men mij niet aan land laten gaan

Toe ik erover piekerde, des te meer was ik overtuigd van de moeilijkheden verbonden aan mijn ontsnapping; stilaan gleed de wanhoop in mijn hart.

Mocht een of andere kruiser ons achternazetten. Met hoeveel genoegen zou ik de kanonballen door het want horen fluiten, de masten zien stukschieten, en zich in de flanken van de *Pandoer* zien boren.

HOOFDSTUK X

Geen woord sprak ik echter over mijn plannen; Ben Brace zelf zou me tegen de razernij van mijn gezellen niet hebben kunnen verdedigen, indien ik mijn wansmaak liet blijken over hun gezelschap. Het was dus elementaire voorzichtigheid, die me zorgvuldig mijn plannen geheim deed houden.

Toch moest er iets van doorschemeren op mijn gelaatsuitdrukking, want meer dan eens verweten mijn kameraden mij mijn gewetensbezwaren; « zoetwatermatroos, schacht », enz..., alle mooie namen werden mij naar het hoofd geslingerd.

Het gevolg ervan was, dat mijn waakzaamheid verdubbelde. Ik zal er eens met Ben over spreken dacht ik bij mezelven. Met hem kon ik er gerust over praten; toch vergde de zaak enige voorzorg : hij maakte immers ook deel uit van die bende, en God weet of ik hem niet kwetste met mijn bedenkingen, of den indruk zou verwekken, dat ik hem afkeurde. En zijn bescherming mocht ik niet prijsgeven !

« Hij zal het niet kwalijk nemen » dacht ik. Een paar keer immers had hij zich een woord van moedeloosheid laten ontvallen, wat me deed vermoeden dat hij tegen zijn zin deze levenswijze had aangenomen. Ik hoopte maar, dat het zo was, want ik hield echt van hem; van dag tot dag kon ik het verschil tussen hem en de anderen waarnemen. Hoewel men gewoonlijk de toon overneemt van de personen met wie men omgaat, toch had Ben zijn eigen zienswijze.

Op de boegspriet is er een heerlijk plekje, vooral wanneer het stagtouw van het zeil van de fokkemast is neergelaten en op de kleine mast ligt; ge kunt er met twee of drie man gaan zitten of u op het zeil uitstrekken, en daar uw hart uitpraten zonder gevaar dat men u kome beluisteren; het gebeurt niet licht, dat men de wind op kop heeft; de wind voert dus uw woorden met zich mee, Daar nestelen zich dan de matrozen die wat willen dromen...

De bemanning dacht alleen aan plezier...

Het was ook de lievelingsplek van Ben. Dikwijls ging hij daar zitten om een pijpje te roken.

Meer dan eens had ik hem reeds willen vergezellen, maar ik vreesde hem te mishagen. Op den duur was ik nochtans bij hem gekropen zonder iets te zeggen, hij had met me gesproken; ik had menen te zien, dat mijn gezelschap hem niet verveelde, en dat hij er zelfs plezier in vond.

Op zekeren avond was ik hem als naar gewoonte gevolgd, vast besloten hem mijn kwellingen toe te vertrouwen.

— Ben, zei ik op de gewone gemoedelijke wijze, gebruikelijk onder het zeevolk.

— Wat is er, jongen ?

Hij merkte, dat er mij wat op het hart lag en schonk me al zijn aandacht.

— Wat voor soort schip bevaren wij ? vroeg ik na een tijdje.

— 't Is geen schip mijn jongen, maar een bark.

— Ja, maar verder ?

— Een bark is het.

— Van welke soort ?

— Een mooie bark, goed uitgerust, regelmatig opgetuigd. Ware het een schip, dan hingen er vierkante zeilen achteraan de bazaansmast; daarom is het dus een bark.

— Ja, dat weet ik, ge hebt me dikwijls genoeg gezegd; maar wat soort bark is het ?

— Wat vraagt ge nu ? Het is een zeer goede. Nooit doorkliefde fijner zeilschip de wateren. Een enkel gebrek heeft de bark : ze is wat zwak, volgens mij. Bij zwaar weer duikt ze te diep; wordt ze niet behoorlijk geballast, dan zou het me niet verwonderen, dat een of andere dag de mast overboord gaat en dan good bye de bemanning.

— Ben, ge moogt niet kwaad worden; maar het is heel wat anders, wat ik weten wil.

— Drommels, wat wilt ge dan toch weten ? Ik mag hangen als ik het snap.

— Ben, antwoord mij : is het wel een handelsbark ?

— Ho, ho, dâár gaat het om ? Nu, mijn baasje, dat hangt er zo wat van af, wat ge een handelsbark noemt; er zijn er verscheidene soorten. De ene zijn geladen met...

— Van welke soort is de *Pandoer* ?

Ik lei mijn hand op zijn arm, en wachtte met smekende blik zijn antwoord af. Hij aanzelde een paar ogenblikken; dan, inziende dat hij mijn antwoord niet ontwijken kon :

— Negers, antwoordde hij; binnenkort zoudt ge het toch vernemen; de *Pandoer* is geen echte handelsbark, neen, het is een slavenhaler.

— Ben, riep ik uit, is dat heel erg ?

— Ja, ge waart niet voor dat leven gemaakt; het doet me heel wat pijn, u op deze bark te weten. Toen ge pas op de *Pandoer* waart, heb ik het u willen zeggen, en zou het ook gedaan hebben, ware het mogelijk geweest. Maar de oude haai had u in zijn macht, voordat ik u nader was kunnen komen. Hij moest een scheepsjongen hebben : ge kwaamt als geroepen. Kortom, ge zit nu tussen ons. Neen, Will, het is hier uw plaats niet.

— En gij dan, Ben ?

— Stop, jongen, stop... Maar ik neem het u toch niet kwalijk. Het spreekt van zelf, dat ge u dit moest afvragen. Ik ben wellicht niet zo slecht dan ge wel denkt.

— Maar Ben ge zijt niet slecht, integendeel;precies daarom is het, dat ik zo spreek. Ik maak een groot onderscheid tussen u en de andere; ik...

— Ge kunt gelijk hebben, ge kunt ook ongelijk hebben. Eens was ik als gij nu zijt, Will : een tijd waarop ik niets met deze lui gemeens had; maar er zijn in de wereld dwinggelanden, die de mensen slecht maken, en die van me maakten, wat ik nu ben.

(Wordt voortgezet.)

Tekeningen van P. Cuvelier.

NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

DE ZONNETEMPEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN HERGÉ

(Alle rechten voorbehouden.)

(Wordt voortgezet.)

FENGO

EEN FINSE LEGENDE

ER was eens een weesjongen met name Fengo. Nadat hij enkele jaren bij goede, maar arme pleegouders had mogen doorbrengen, moest hij de wijde wereld intrekken, want de brave mensen hadden zelfs geen eten genoeg meer voor hun eigen. Na lang zwerven en veel ontgoochelingen werd de weesjongen eindelijk toch als herdersknaap opgenomen op een rijk boerenhof, waar hij een eigenaardige kudde te bewaken kreeg : niets dan katten en honden.

Toen Fengo op zekeren dag aan 't piekeren zat, hoe hij zich van dit werkje zou kunnen ontdoen, kwam er een vriendelijk hondje op hem toegelopen, dat hem met een pand van jasje tot voor een kast meetrok.

Onze jonge herder opende de kast en vond er een paar schoenen.

— Indien je vlug wil lopen, zei het hondje, dan moet je die schoenen maar aantrekken, en driemaal op je hakken ronddraaien, dan zal je terstond, daar zijn waar je wenst te komen.

Fengo verliet het hof, en wou eerst de stad bewonderen, waar de koning woonde. Hij volgde den raad van het vriendelijk hondje, en terstond kwam hij in de hoofdstad te staan. Aan een ond vrouwtje vroeg hij den weg naar het koninklijk paleis. Toen Fengo voor het gouden hekken van 't paleis op en neer wandelde, kwam een der schildwachten hem vragen wat hij zocht. De jongen antwoordde, dat hij den koning wou spreken, want hij wou zich met hem meten in 't hardlopen.

De schildwacht lachte hartelijk met dat eigenaardig voorstel, en ging het niettemin aan den koning overmaken. De koning kwam naar buiten en vroeg aan Fengo, of

hij zijn voorstel staande hield. De bevestiging klonk kordaat. Toen kon de koning dan ook niet anders meer dan de handschoen oprapen : « Maar, dreigde de vorst, indien je het niet haalt, dan wordt je gehangen hoor ! »

Men trok naar het koersveld. De koning liet zijn besten draver zadelen, en Fengo zou het er te voet moeten tegen opnemen !

De koning sprong te paard en gaf het dier de sporen. Fengo liet den koning vertrekken, en trok rustig zijn schoenen aan, draaide driemaal rond op zijn hakken, en stond dadelijk bij het doel. Fengo legde er een afgesproken teken neer, en draaide zich weer driemaal rond, om naar het vertrekpunt terug te keren. Toen hij daar aankwam, was de koning nog maar op den terugweg.

— Zo'n hardloper als jij wil ik wel als koerier gebruiken, zei de koning, die deze ongelooflijke prestatie bewonderde. En Fengo kreeg een prachtig koninklijk koerierslivrei en een mooi kamertje in 't paleis.

De vorst had een mooie dochter, die even ond was als Fengo. De prinses en de jonge koerier speelden dikwijls samen in 't park van het paleis. En ja, hoe kon het anders : Fengo beminde de prinses. Op zekeren dag kwam de koning het te weten. Hij ontstak in een razende woede en gaf zijn koerier slechts enkele uren tijd om het land te verlaten !

Bedroefd ging Fengo heen. Hij liep twee dagen lang en vleide zich 's avonds van den tweeden dag neer aan den voet van een eeuwenouden eik. Toen hij 's anderdaags morgens wakker werd, had hij een razenden honger. Hij sprong recht en ging op zoek naar eten, en vond een boom die zwarte vruchten droeg, waarvan hij dadelijk begon te eten.

Hoe groot was zijn verwondering, toen hij plots zijn neus zienderogen zag langer worden ! Met zo'n langen neus dierf Fengo niet naar de bewoonde wereld terugkeren. Wanhopig zwierf hij door het wond, tot hij plots een anderen boom ontdekte met opvallend rode vruchten. Hij at er smakelijk van, en... zijn neus kreeg zijn normale lengte weer.

Hij besloot zich van die ontdekking te bedienen, en plukte een korf vol zwarte vruchten en ging zich daarmee onder een vermomming aanbieden in 't koninklijk paleis, en verkocht er zijn vruchten aan den vorst.

Daarna maakte hij zich vlug uit de voeten.

Heel de koninklijke familie at van die smakelijke vruchten en weldra namen de neuzen van den koning, de koningin, de

prinsen en de prinsessen, buitengewone afmetingen aan. In zijn groten nood liet de koning door de herauten in heel het koningrijk proklameren dat hij, die de koninklijke familie van die afzichtelijke kwaal kon afhelpen, een fabelachtige som en de helft van 't koningrijk tot beloning zou bekomen. Vele geneesheren en wonderdokters trachtten die eigenaardige ziekte te genezen, maar geen van hen kon er in slagen. Daarop begaf Fengo zich onder een andere vermoming opnieuw naar het koninklijk paleis en bood zich aan om den koning en zijn familie van hun lastige ziekte te verlossen. Hij begon een drankje te brouwen, waarin hij het sap van zijn rode vruchten goot, en gaf dit eerst aan de koningin, en aan de prinsessen te drinken, zodat er ôpzettelijk niets meer overbleef. het drankje redde diegenen die er van gedronken hadden, maar de koning zelf bleef met zijn ellenlangen neus zitten...

— Ik wil U ook helpen, sire, zei Fengo, maar daarvoor wens ik héél het koninkrijk !

— Neen, zei de koning, dat kan ik U niet toestaan, maar kom mee naar mijn schatkamer, daar mag je dan de prachtigste edelstenen uitkiezen.

Fengo nam dit voorstel niet aan, maar eiste nu op den koop toe de hand der prinses.

— Neen, zei de koning, dat kan niet zijn !

— Goed, antwoordde Fengo, maar dan kan ik uw langen neus niet doen verdwijnen...

Ten slotte zag de koning zich verplicht om zijn dochter en zijn rijk af te staan...

En zo werd Fengo, de weesjongen, meester van een machtig rijk... en ik vergat nog bijna te zeggen, dat de lieve prinses koningin werd van zijn hart en van het land.

postzegel hoekje

TEN allen tijde heeft de speelkoorts vele slachtoffers gemaakt. De legende die we hier vandaag zullen vertellen is er een klaar bewijs van. Op een Limburgs kerkhof staat er een grafsteen, die met een wapenschild versierd is, waarin drie harten voorkomen en vijf ruiten in kruisvorm. Daar ligt den oorsprong van onze legende, die door BAYOT verteld werd en eveneens door G. CRESSLER in zijn boek over de Brabantse folklore.

De ridder, GILLION de TRAZEGNIES, was aan 't kaartspel verslaafd geraakt. Hele nachten bracht hij achter de speeltafel door. En dikwijls werden er zeer hoge sommen ingezet.

Ridder GILLION had geen geluk bij 't spel, dat hem tenslotte radikaal ruineerde. In zijn wanhoop verkocht hij zijn ziel aan den duivel, in de hoop op die wijze zijn verloren fortuin te herwinnen.

Op zekeren nacht verscheen de Heilige Gertrudis aan den berooiden ridder. Zij had medelijden met zijn ellende, en gaf hem de kans om zijn leven te herbeginnen.

De postzegel die deze legende illustreert draagt nummer 680 en verscheen in de Belgische legendenreeks in 1944.

Fr. DEPIENNE.

WETENSWAARDIGHEDEN

WETEN jullie, dat *de eerste dag* van de mooiste maand van 't jaar, *Mei*, ons eens (in 1830) onzen grootsten dichter geschonken heeft : *Guido GEZELLE*, en dat *de laatste dag* dezer maand ons eens (in 1640) onzen grootsten schilder, *RUBENS*, ontnomen heeft ?

★

WETEN jullie welke historische figuren de volgende bijnamen gekregen hebben :

De Stoute; de Zwijger; de Stedentwinger; de Schone; de Grote; de Zonnekoning; de Muntenschroder; Leeuwenhart; de Veroveraar; Zonder land; de Korte; de Kale; Zonder Vrees; de Koster van Weenen; de Leeuw van Vlaenderen; met den IJzeren Arm; de Kleine Korporaal; Barbarosa; de Pruchtlievende; de Vrome; de Tijger; de Wonderbare.

★

HET is reeds 20 jaar geleden, (20 Mei 1927) dat *Lindberg* op het Parijse vliegveld LE BOURGET startte, om het onmogelijke mogelijk te maken : de Atlantische Oceaan per vliegtuig over te steken. Zonder boordradio, noch tussenlandingen heeft de kolonel de 6.000 Km. die Parijs van New-York scheidde, afgelegd.

★

WETEN jullie wie het volgende gezegd of geschreven heeft : *« Alea, jacta est »* (de teerling is geworpen).

— *« Die zoekt, die vindt ».*

— *« In mijn rijk gaat de zon niet onder! »*

— *« Wijsheid vindt men in de boeken, Wijs zijn, zal men verder zoeken. »*

— *« 't Verleden leeft in ons, Het heden hoopt op ons, De toekomst straalt voor ons, God zij met ons ! »*

— *« Eureka ! »*

Onze Grote Paasprijsvraag

EN ziehier dan eindelijk vrienden, de zo lang verwachte uitslag van onze grote Paasprijsvraag :

Jan DECOSTER, Korbeek-Loostraat, te Heverlee, wint de prachtige VAN HAUWAERT-fiets. Hartelijke gelukwensen, hoor !

De vier volgende prijzen **(een luchtdoop)** werden gewonnen door :

Claude WINTERBEEK van Vorst, André FRANCOIS van Schaarbeek, Martin ROBERT van Bousval en Michel DENEUFBOURG van Harvengt.

Winnen een jaarabonnement :

Guy JANSSENS de VAREBEKE van Wechelderzande, Ronald WAUCQUEZ van Brussel, Félix-Georges MULS van Brussel, H. du MAISNIL van Brasmenil-par-Calleneile, René VAN LIERDE van Brussel.

Winnen een zesmaandelijks abonnement :

M. LAMBERT van Anderlecht, A. DECOSTER van Leuven, M. DE GEIJTER van Aalst, J. Cl. DEOM van St. Lambrechts Woluwe, X. DUBUISSON van Leuven, J. DE CEUNINCK van Lodelinsart, J. LAURENT van Vorst, J. Fr. GILMONT van Tervuren, G. RENAF van Audergem, A. KOUMOTH van Aubel.

Winnen een album van « KUIFJE »

L. DE MUNCK van Halle, G. MERTENS van St. Gillis, R. NIJS van Zaventem, J.-A. DEVLET van St. Josse, H. GOETHALS van Brussel II, J. GOFFIN van Vorst, M. MAHIEU van Frameries, Ch. METZMACKER van St. Gillis, S. GAROT van Gent, J. BUITERS van Tongeren.

DE LEGENDE VAN DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or"

De vreedzame bevolking van 't Luilekkerland wordt ongenadig opgejaagd door het Bromberenleger.

Overal doen zij den roden haan kraaien en slachten de marsepeinen varkskens met hun hellebaarden.

De worstenplantages worden door de pantserwagens onbarmhartig vernield...

De gebraden vogeltjes worden neergehaald en de fijne taartjes vermorzeld. Dat was 't triestige werk der Bromberen !

DE LEGENDE DER VIER HEEMSKINDEREN

TEKST EN TEKENINGEN VAN J. LAUDY

(Wordt voortgezet.)

KAPITEIN HADDOCK VERTELT

OPDAT jullie mijn vorige uitleg en deze die ik nog geven zal goed zouden begrijpen, acht ik het nuttig, (tenminste voor diegenen die ze nog niet kennen) te spreken over de verscheidene soorten zeilen, die gewoonlijk bij zeilschepen gebruikt worden.

Toen de mens voor de eerste maal op de gedachte kwam de kracht van den wind te gebruiken om den boomstroink, dien hij hol gemaakt had en hem tot vaartuig diende te doen voortduwen, gebruikte hij waarschijnlijk grote bladeren die op een houten raam gespannen werden tot zeil. Het was waarschijnlijk « een vierkantig zeil » dat slechts gebruikt werd wanneer men met den wind voer.

Sindsdien gebruikte men de vierkante zeilen, hoewel ze in werkelijkheid soms rechthoekig of min of meer verlengd zijn. Deze zeilen werden met de bovenzijde aan een stuk hout, dat « ra » genoemd werd, vastgemaakt.

De « ra » is zo met den mast verbonden, dat het zeil kan naar voren « bollen ». Naargelang de grootte van de schepen en de hoogte van de masten, is men er zelfs toe gekomen zeven vierkante zeilen boven mekaar langs den maat, te plaatsen. Dan spreekt men van een vierkanten mast. (Fig. 1.)

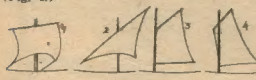

Er ontstond ook een ander soort zeil, en dit waarschijnlijk in het gebied van de Middellandse zee, namelijk een groot driehoekig zeil, dat ook « Latijns zeil » genoemd werd. Dit zeil werd rond een grote schuine « ra » geregen die « spriet » genoemd werd. Het is onmogelijk twee Latijnse zeilen boven mekaar te plaatsen. De spriet van het Latijnse zeil was onderaan zeer hinderlijk en op een goeden dag zaagde men dit spriet af. Daarop vond men een nieuw zeil, « aurisch zeil » genoemd. Dit werd het meest gebruikte op kleinere vaartuigen en schepen van middelbare grootte; (fig. 3).

Andere type, werden van deze drie voornaamsten afgeleid. De spriet van deze laatste komt nog een weinig buiten den mast.

In de XVIIIe eeuw vond men de driehoekige zeilen, die niet op ra's geregen waren, doch op staggen, d.w.z. touwwerken, die de mast naar voren rechtop houden. Dezen die vooraan, boven den boegspriet geplaatst zijn, noemt men de « kruisstengestag-zeilen », terwijl de anderen, die tussen de andere masten geplaatst zijn, « staggzeilen » genoemd worden.

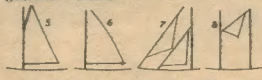

Ik wil hier niet over de waarde of de nadelen van elk zeil spreken, wij komen er op terug, wanneer wij over de schepen spreken, die ze gebruiken. Bij verkleinde modellen zijn de vierkante zeilen praktisch niet te gebruiken, daar dezelfde zeiloppervlakte van elke zijde van het schip beslaan en zodoende zichzelf niet orienteren kunnen bij windstoten.

Ik zag reeds modellen met vierkante zeilen achteruitwijken, wat met andere soorten zeilen niet gebeurt.

Jaak CHRISTIANE, Verviers. — Léopoldstad — met de voorstad Kinchassa, telt 41.000 inwoners; Elisabethstad : 17.000.

LODE. — Men kan hasten ofwel met harpoenen, ofwel met een lijn vangen.

Jan POUVIER, Bergen. — De « Titanic » was een zeer groot Engels passagierschip. Bij zijn eerste reis vaarde het ten Zuiden van Newfoundland tegen een ijsberg en zonk. Er waren 800 slachtoffers. Op het ogenblik dat het schip zonk speelde het orkest en zongen de passagiers de hymne : « Dichter bij U mijn God ». Het gebeurde op 12 April 1912.

Pierre CANIVET, Seloignes. — Je onderzeeër verschafte mij veel vreugde. Ook Zonnebloem vond hem zeer aardig.

Michelle MERELLE, Namen. — Men bezit geen betere dokumentatie dan datgene, wat reeds in vorige kronieken werd beschreven. Het kanaal van Panama gaat over het grootste deel van zijn loop door meren. Het voornaamste is het Catunmeer, dat ook voor zijn waterbevoorrading zorgt. Daar het maximum-hoogtepeil slechts 26 meter boven den zeespiegel ligt heeft het water de neiging langs beide zijden weg te vloeien. De schepen kunnen, dank zij drie sluizen, de verschillende waterpeilen bevaren.

Paulette LANNAUD, Den Haan/a/Zee. — Drukfout. De lengte was 27 meter.

René VLEMINCQ, Namen. — De zeestromingen hebben verschillende oorsprongen; wij zullen daar zeker eens in détail op terugkomen.

Claire CLERCKX, Antwerpen. — Het zeewater komt voort van de condensatie van den waterdamp, die de atmosfeer verzadigde, gevolg van het langzaam afkoelen van de aardkorst. Deze wateren, nimmer verder gecondenseerd, hebben en groot deel mineraal-zouten van de aarde, waarover ze vloeiden, opgelost en bevatten ook zout.

André VANHEUVERZWIJN, Elsene. — Er zijn ook uit staal gebouwde schepen die daarheen varen. De constructie moet slechts genoeg weerstand bieden. Dit hangt af van de snelheid van den wind en de kracht van de motoren. Geen enkel zeilschip kan volledig tegen den wind varen; het moet « laveren ».

Georges D'HONDT. — Ik gaf het programma van de Oostendse zeevaartschool in een vroeger artikel. Wend je tot de administratie van het Zeewezen : Wetstraat, Brussel.

Alfons WAEFELAER, Wemmel. — Het ware te lang, moest ik je hier de berekeningen geven van de maan- en zonwerkingen op de aarde. Wanneer je de zeevaartkursus van kapitein Loze voor goed houdt, dan zal je zien, dat de actie van de zon 2,35 maal kleiner is dan die van de maan.

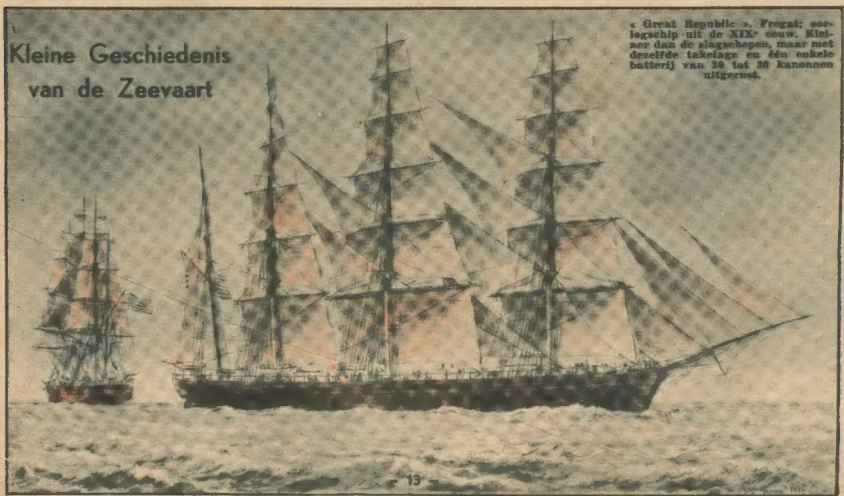

TEDDY BILL

DE GRENSWACHTER

DOOR LE RALLIC

— TRACHT ONGEZIEN NAAR JERRYTOWN TERUG TE KEEREN, RALPH !.. KIJK DAAR GOED UIT, EN VERWITTIG ME ZOHAAST ER NIEUWS IS !

— O. K., BAAS !

DE OUTLAWS RIJDEN VERDER NAAR DIANA-RIVER, WAAR ZE HUN TENTEN OPGESLAGEN HEBBEN.

IN 'T ZICHT VAN DE STAD GEKOMEN, ONTZADELT RALPH ZIJN PAARD, VERBERGT HET PAARDENTUIG IN 'T STRUIKGEWAS EN LAAT ZIJN PAARD DAARNA LOPEN.

JEBWES HEEFT MEDEPLICHTIGEN TE JERRYTOWN !... HIJ WEET DAT ER UIT HET OOSTEN EEN RIJTUIG VERWACHT WORDT, DAT NIET EENS BESCHERMD IS (OM GEEN ARGWAAN TE WEKKEN), HET IS GELADEN MET GOUD, DAT BESTEMD IS VOOR HET AANLEGGEN VAN DEN NIEUWEN SPOORWEG.

— MET DE MANNETJES VAN JEBWES IS 'T MAAR KINDERSPEL !

— WAAROM WIL JE MET ZO'N LADING TOCH MEERIJDEN ? IK BEN NIET ERG GERUST... DE WEGEN ZIJN TEGENWOORDIG ONVEILIG !

— IK MOET MIJN VADER DRINGEND WEERZIEN !... EN WIE KAN VERMOEDEN WAT WIJ VERVOEREN ?

— HO ! MISS, HET NIEUWS LOOPT SNEL ROND IN HET WESTEN !

MET DE HANDEN IN DE ZAKKEN SLENTERT RALPH ROND DE STALLEN VAN DE BEREDEN POLITIE... HIJ SCHIJNT DE PAARDEN TE BEWONDEREN.

— HANDS UP, BOY !... WAT ZOEK JE HIER ?

— ZACHTJES AAN SERGEANT !... DE RANCH WAAR IK WERKZAAM WAS, IS VERLEDEN WEEK AFGEBRAND... MIJN PAARD IS ER BIJ OMGEKOMEN... EN TANS ZOEK IK WERK...

— JE KUNT 'N DOLLAR VERDIENEN, INDIEN JE DEZE ZADELS VOOR VAN AVOND GEPOETST KRIJGT !

TE PADDOCK BRENGEN RAMON EN TED HUN TIJD DOOR MET ALLERLEI COW-BOY-VAARDIGHEDEN.

— JE MOED MISSEN OP TIEN VOET ! DAT IS ONVERGEEFLIJK ! JEBWES MAG GERUST OP ZIJN TWEE OREN SLAPEN !

(Wordt voortgezet.)

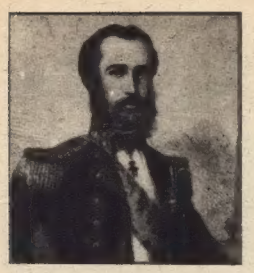

Een Mexikaanse Tragedie

IN 1857 vierde men de inisterrijke bruiloft van aartshertog Maximiliaan, den broeder van den keizer van Oostenrijk, met prinses Charlotte, de dochter van Koning Leopold I der Belgen.

Aartshertog Maximiliaan, voerde het bevel over de Oostenrijk-Hongaarse vloot. Deze twee en twintigjarige admiraal was een man van grote gestalte, met blauwe ogen en een blonde baard. Hij werd gaarne gezien door zijn volk en zijn matrozen. Men was het er over eens, om te zeggen dat prinses Charlotte een buitengewoon mooi meisje was — een echte sprookjesprinses — en niet alleen mooi, maar ook zeer intelligent en idealistisch.

Zeven jaar lang leidden de aartshertog en de prinses een ongestoord en gelukkig bestaan op hun slot te Miromar aan de oevers van de Adriatische Zee.

Op het einde van het jaar 1863 bood er zich onverwachts een Mexikaanse afvaardiging aan, die hem onder de leiding van een zekere Gutierrez de Estrade de keizerskroon van Mexico kwam aanbieden. Tot over den Oceaan was de faam van den bemimelijken aartshertog dus reeds doorgedrongen. Eerst afgeschrikt door de ontelbare onbekende moeilijkheden en verantwoordelijkheden, aanvaardde de prins slechts na lange maanden aarzelen, op aandringen van zijn jonge vrouw, die er vooral een gelegenheid in zag om groots beschavingswerk te ondernemen.

Den 13e April 1864 scheepten zij in op het fregat « Novara ».

Mexico was te dien tijde een nog maar half beschaafd land, zonder goede verbindingswegen noch scholen, en dat tot overmaat van ramp door struikroverij en eindeloze burgeroorlogen geteisterd werd.

Nadat het experiment van een republikeinse regering deerlijk mislukt was, hadden verschillende Europese staten waaronder vooral Frankrijk manu militari ingegrepen om de orde te herstellen.

De Mexikanen konden die bezettingstroepen niet dulden.

Bij de aankomst van Maximiliaan, was Benito Juarez, de voorzitter van de voormalige republiek, naar het Chihuahua-gebergte gevlucht. Men waande hem overwonnen en machteloos, maar men zou die voortvarende mening weldra moeten herzien !

De nieuwe vorsten moesten reeds kort na hun aankomst inzien, dat de gemoederen nog niet tot bedaren gekomen waren. Spijts al hun pogingen om het land uit zijn puinen herop te richten, werd de partij der Juaristen van dag tot dag sterker.

En weldra zou generaal Bazaine, de bevelhebber van het Frans expeditiekorps het bevel krijgen om met zijn troepen naar Frankrijk terug te keren. Dit bracht Maximiliaan in een moeilijke situatie, want het was hem onmogelijk geweest in zo'n korte tijdspanne een goed geoefend en gewapend nationaal leger op de been te brengen, om een dam op te werpen tegen den stijgenden vloed der oproerlingen.

Na twee jaar werd de toestand hopeloos. De keizerin besloot naar Frankrijk te gaan en den Fransen keizer te smeken, het expeditieleger voorlopig in Mexico te laten, en zo mogelijk zelfs nog versterkingen te zenden. Napoleon III weigerde hoffelijk, maar kordaat, om op haar verzoek in te gaan. Deze ontgoocheling trof de edelmoedige ambassatrice zo hard, dat zij er zinneloos van werd. Men bracht haar naar België, waar zij haar treurig leven op het kasteel van Tervuren eindigde. Sommige lezers (KUIFJE is 't lijfblad van alle jongeren van zeven tot zeventig jaar !) zullen zich misschien nog haar overlijden in 1927, herinneren.

Wat deed Maximiliaan intussen in Mexico ? Hij vocht tegen het noodlot, met de wanhoop in het hart.

Nadat hij in het paleis van Chapultapec, waar hij zich met zijn getrouwen verschanst had, het telegram, dat hem de treurige ziekte zijner jonge vrouw meldde, ontvangen had, was hij nog slechts 'n gebroken man.

Het Franse leger had het land maar nauwelijks verlaten, toen de Juaristen reeds met de belegering van de hoofdstad begonnen. Daar keizer Maximiliaan wist, dat men hem zocht, verliet hij de hoofdstad vrijwillig, om zich terug te trekken te Queretaro, waar enkele getrouwe generalen een leger van 8.000 man hadden verzameld. Onder de leiding van generaal Escobedo belegerden de revolutionnaire troepen Queretaro. Na zestig dagen zagen de keizerlijke regimenten zich door gebrek aan voedsel en munitie verplicht om een uitval te wagen in de richting van Vera Cruz. Dat plan werd nooit uitgevoerd, want door het verraad van den bevelhebber van de keizerlijke lijfwacht, kolonel Lopez, werd Maximiliaan gedwongen zich aan de rebellen over te geven.

De drie veroordeelden werden gefusilleerd...

Deze kapitulatie werd 't begin van een langen lijdensweg. De opstandelingen voerden den keizer naar het klooster Las Capuchinas, en deden hem daar den eersten nacht doorbrengen in den dodenkelder. Tevergeefs trachtte de ongelukkige vorst tijdens de daaropvolgende dagen een onderhond te bekomen met Juarez, den leider der opstandelingen. De rebel liet hem antwoorden, dat hij geen tijd te verliezen had.

Den 13e Juni 1867 begon het proces. Tot zetel van het gerechtshof had men den Iturbideschouwburg gekozen. De keizer weigerde in de omstandigheden te verschijnen. Men beschuldigde hem van machtgreep, opruiing tot revolutie en vermoorden van veertig duizend man, die twee jaar te voren, op 't aanzetten van generaal Bazaine gefusilleerd werden.

Den 19e Juni 1867 om 3.30 u. werd Maximiliaan in de gevangenis gewekt. Hij ging naar de H. Mis en nam daarna zijn ontbijt in gezelschap van de generalen Mejie en Miraman en stapte daarop met zijn twee getrouwen in den wagen, die hem naar de executieplaats moest brengen.

Het beetje goud en de waardevolle voorwerpen ; die hij nog bij zich droeg, verdeelde hij onder de soldaten van het executiepeloton. « Dat mijn bloed de ongelukken van mijn nieuw vaderland moge afwenden. Leve Mexico ! » waren Maximiliaan's laatste woorden. Toen weerklonk 't bevel « Vuur ! » en de drie gevangenen stortten levenloos neer...

Dat is de tragische geschiedenis van het einde van het jonge Mexikaanse keizerrijk, en zijn rampspoedige keizer.

HET GEHEIM VAN DEN ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgar-P. JACOBS)

— HACHELIJKE TOESTAND! DE BAAN IS GLIBBERIG! ... DIE AFGROND DOET ME RILLEN!

— JA, WE MOETEN UIT ONZE OGEN KIJKEN! EEN KLEINE VERKEERDE BEWEGING, EN WE ZIJN ER GEWEEST!

PLOTS BEGINT HET RODE OPROEPLAMPJE VAN DE BOORDRADIO TE BRANDEN. HET VIJANDELIJKE HOOFDKWARTIER GEEFT BEVELEN AAN AL ZIJN PANTSERWAGENS.

MORTIMER ZET DADELIJK ZIJN LUISTERTOESTEL OP, EN WACHT VOL SPANNING!

— 'T GAAT ONGETWIJFELD OVER ONS, MAAR MEN GEBRUIKT EEN CODE! EN DAT VERDUIVELD ONWEER MAAKT ALLES ONVERSTAANBAAR.

— MAAR WAAROM TRACHT JE NIET IN VERBINDING TE KOMEN MET B 32, ONZE AFSPRAAKPLAATS?... WE MOETEN ER NIET VER MEER AF ZIJN!...

— JA, MAAR ONS ZENDTOESTEL BEREIKT SLECHTS 14,1 CM, EN ONZE RADIO'S ZIJN ONGEVEER VAN 14,6 CM TOT OP 18,6 CM AFGESTEMD!...

— ... WE KUNNEN HET TOCH EENS BEPROEVEN, DOOR 'N BEETJE HARDER OP HET KNOPJE TE DRUKKEN.

— HALLO, HALLO, HIER G.R.1... HIER G.R.1... IK ROEP B.32... HALLO B.32... HALLO B. 32...

MORTIMER ZENDT ZIJN OPROEPEN DOOR DE RUIMTE.

— IK GELOOF DAT B.32 ANTWOORDT!

— ... HALLO... HIER... KRRRAK!... 32... HIER B. 32... HAL... KRRRAK!... KRRRAK!... WIE?... HERHAAL HER... KRRRAK!!!

— AH! MIJN OREN!... DIE BLIKSEMS VERHINDEREN ALLES... HALLO! HALLO!... HALLO B. 32... WAAR ZIJT U?... HALLO!... HALLO!...

(Wordt vervolgd.)